

Arrest

nr. 223 672 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 februari 2018 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT versijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn.

Op 5 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden

gehecht aan verzoeksters politiek profiel en de problemen hierdoor. De Raad bevestigde deze beslissing op 13 juli 2015 (RvV 13 juli 2015, nr. 149 558).

Op 9 oktober 2017 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om internationale bescherming in, waarin zij vooreerst vasthoudt aan haar eerdere verklaringen over haar politieke activiteiten en problemen, maar hieromtrent geen nieuwe verklaringen of stukken bijbrengt. Verder brengt zij verder voor het eerst aan dat zij in Djibouti gedwongen uitgehuwelijkt werd en binnen dit huwelijk mishandelingen moest doorstaan alvorens zij kon ontsnappen.

Op 12 februari 2018 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze tweede aanvraag in overweging te nemen in toepassing van (oud) artikel 57/6/2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam: M. (...)

voornaam: F.G. (...)

geboortedatum : (...).1960

geboorteplaats: Tadjourah

nationaliteit: Djibouti (Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/02/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 16/09/2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

Op 12 april 2019 vernietigt de Raad de beslissing van 12 februari 2018 tot weigering inoverwegingname van de aanvraag om internationale bescherming van 9 oktober 2017 bij arrest nr. 219 732, omdat informatie noodzakelijk voor de toelichting van het profiel van de verzoekende partij ontbreekt – gegevens die essentieel zijn bij de beoordeling van het causaal verband tussen de vastgestelde en geattesteerde letsels en de beweerde oorzaak ervan, namelijk de mishandelingen binnen haar gedwongen huwelijk – en het de Raad aan de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert. De zaak werd teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie, voert de verzoekende partij het volgende aan:

“1°- een eerste middel voert verzoekster aan dat verweerder de heel ernstige martelingen opgelopen door verzoekster, alsmede de heel zware post-traumatische stressstoornis waaraan ze leidt, geenszins in rekening heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing

Nochtans blijken deze elementen overduidelijk uit de samenvatting van de feiten uiteengezet in het verzoekschrift alsmede uit de neergelegde medische, psychologische en psychiatrische verslagen, allen aanwezig in het dossier van verzoekster, zodat verwerende partij dus perfect op de hoogte was van deze elementen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft echter op geen moment onderzocht of een gedwongen verwijdering van verzoekster verenigbaar was met de prangende gezondheidstoestand van verzoekster, zoals art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, o.m., die nochtans vereist.

Deze afwezigheid van inachtneming van de specifieke gezondheidssituatie van verzoekster, terwijl deze heel ernstig is, en terwijl de verwerende partij perfect geïnformeerd was van deze situatie, maakt een schending uit van de in het middel geciteerde bepalingen en beginselen.

In een tweede middel voert verzoekster aan dat zij gemarteld werd in Djibouti, en dat dit punt niet werd betwist door het CGVS, die enkel stelt dat het niet geloofwaardig is dat ze dit niet vroeger zou hebben aangehaald. Er bestaat wel twee uitvoerig gemotiveerde medisch en psychiatrio-psychologische verslagen, die van de ernst van de fysieke en psychologische martelingen ondergaan door verzoekster getuigen. Deze verslagen werden niet tegengesproken door het CGVS.

Verzoekster geniet geen (mannelijke) steun meer in Djibouti. Dit punt werd evenmin betwist door het CGVS.

Gezien het echter onmogelijk is voor een vrouw om alleen te wonen in Djibouti, zou verzoekster dus, in geval van terugkeer, sowieso terug moeten keren naar haar familie, die haar gedwongen heeft uitgehuwelijkt, of naar haar echtgenoot, die haar heeft gemarteld. Er werd helemaal geen rekening gehouden met de bijzondere situatie van verzoekster, een vrouw die ernstige martelingen en verkrachtingen heeft overleefd en die, in geval van terugkeer naar Djibouti, op geen enkel mannelijke steun zou mogen rekenen om haar bij te staan.

Zodoende schendt de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen, o.m. art. 61 van het Verdrag van Istanbul, die eist dat de gendergerelateerde aspecten van een asiëldossier in acht worden genomen bij het nemen van een beslissing van terugkeer naar een land waarin de betrokkene het slachtoffer zou kunnen zijn van gendergerelateerd geweld.

3. Antwoord van verwerende partij Verwerende partij is van mening dat uit artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 39/70 van dezelfde wet en met artikel 75 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 oktober 1981) zou blijken dat de verwerende partij, in geval van indiening van een schorsend beroep tegen een beslissing van het CGVS tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en van toekenning van de subsidiaire bescherming, over een gebonden bevoegdheid zou beschikken en dus gehouden zou zijn om over te gaan tot de uitreiking van een bevel om het grondgebied te verlaten, onverminderd de opschortende werking van het ingediend verzoekschrift zoals, bedoeld in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Ze verwijst naar een arrest nr. 89/2012 van 11.06.2015 van het Grondwettelijk hof, die oordeelde dat de minister of haar/zijn gemachtigde bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 52/3 Vreemdelingenwet niet over enige appreciatiebevoegdheid beschikt indien hij/zij vaststelt dat aan de vreemde(n) de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd of dat haar/zijn asielaanvraag niet in overweging werd genomen, en dat de vreemdeling(e) onregelmatig in het Rijk verblijft.

Wat betreft de door verzoekster aangehaald gendergerelateerd geweld, stelt verwerende partij dat het CGVS weldegelijk een onderzoek zou hebben verricht naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, dat deze beslissing de bestreden beslissing voorafgaat en dat er dienvolgens geen schending is van artikel 3 EVRM.

Ze besluit door te stellen dat gezien de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering inhoudt naar haar herkomstland, maar verzoekster gebiedt om het Schengengrondgebied te verlaten, verzoekster geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk kan maken.

Uiteindelijk stelt zij dat verzoekster geen gebruik heeft gemaakt van de « daartoe geëigende procedure » wat betreft haar gezondheidstoestand. Verzoekster veronderstelt, zonder verdere uitleg in de verweernota hieromtrent, dat verwerende partij zodoende naar de procedure 9 ter verwijst.

4. Replik van verzoekende partij

De Belgische rechtspraak wat betreft het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten en het onderzoek van artikel 3 EVRM heeft onlangs een belangrijke evolutie gekend.

Naar aanleiding van de zgn. « Soedanese dossiers », waarin verschillende Soedanese onderdanen een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen zonder dat een onderzoek van artikel 3 EVRM op voorhand werd verricht, hebben de Raad van State en het Hof van Cassatie recentelijk kunnen verduidelijken dat dit onderzoek vóór het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden verricht.

De naleving van artikel 3 EVRM impliceert inderdaad, in hoofde van de Belgische staat, een positieve plicht om een onderzoek te verrichten naar het risico van een schending van deze bepaling vóór het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Zie nog, in dezelfde zin:

« En ce qui concerne l'atteinte éventuelle à l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, la circonstance qu'en cas de non-respect à l'injonction de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder au rapatriement de l'étranger et doive s'assurer, à ce moment, que l'éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller également dès la prise de la décision d'éloignement.

En décidant le contraire, l'arrêt attaqué méconnaît la portée de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. » 2

De rechtspraak van de Raad van State legt inderdaad op dat de toetsing van de conformiteit van de verwijderingsbeslissing met, onder meer, artikel 3 EVRM, op het moment van het nemen van de verwijderingsbeslissing wordt verricht:

« Un ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement, visée à l'article 1er, 6°, de la loi du 15 décembre 1980, qui constate l'illégalité du séjour d'un étranger et qui lui impose une obligation de retour. L'étranger doit respecter l'obligation de retour et est donc appelé à exécuter l'ordre sans que la partie adverse ne prenne une autre décision et ne porte une nouvelle appréciation.

C'est donc, lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Afin d'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international, il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie adverse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes.

La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer, à ce moment, que l'éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller, dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité.

En effet, il ne peut pas être préjugé que l'étranger ne respectera pas l'ordre de quitter le territoire. En conséquence, la partie adverse ne peut pas s'abstenir de veiller à ce que l'exécution de l'ordre respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, sous prétexte qu'elle pourrait opérer une telle vérification lors de la prise de mesures de contrainte destinées à l'éloignement de l'étranger en cas d'inexécution de l'ordre de quitter le territoire.

En décidant, en substance, que la partie adverse ne devait pas veiller au respect de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lors de l'adoption de l'ordre de quitter le territoire, l'arrêt attaqué a donc méconnu l'article 3 précité ainsi que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.

Étant donné qu'il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer, dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, il est dénué d'intérêt de déterminer si, en l'espèce, la mesure de maintien en un lieu déterminé avait disparu de l'ordonnancement juridique suite à la libération du requérant ou si seule son exécution avait été suspendue temporairement.

Eu égard à ce qui précède, la première branche est fondée. » 3 (eigen vertaling)

De Raad van State stelt dus duidelijk dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota beweert, zij geenszins gedwongen is om een verwijderingsbeslissing te nemen indien diens uitvoering van aard is om artikel 3 EVRM te schenden.

Dit is echter wat er in casu is gebeurd: de verwerende partij stelde enerzijds dat zij over een gedwongen bevoegdheid zou beschikken en dat zij dus niet anders kon doen dan een verwijderingsbeslissing uit te reiken, en anderzijds dat gezien de bestreden beslissing geen gedwongen verwijderingsbeslissing naar Djibouti inhoudt, maar louter een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten, zulke houding geen schending zou inhouden van artikel 3 EVRM.

Deze stelling wordt regelrecht tegengesproken door de geciteerde rechtspraak van de Raad van State. In dezelfde zin heeft het Hof van Cassatie kunnen stellen dat het onderzoek naar een risico van schending van artikel 3 EVRM deel uitmaakt van de wettigheidscontrole en geen opportuniteitscontrole is:

« L'éloignement d'un étranger et la mesure privative de liberté prise à cette fin peuvent aboutir à une situation tombant sous l'application de l'article 3 de la Convention s'il existe des raisons sérieuses de craindre qu'après son éloignement ou en raison de celui-ci, l'étranger risque de subir soit la torture soit des peines ou traitements inhumains ou dégradants.

Dès lors, lorsqu'un étranger invoque un tel risque, la juridiction d'instruction doit en apprécier l'existence, ce contrôle ressortissant à celui de la légalité et non de l'opportunité de la mesure privative de liberté.

En tant qu'il est fondé sur la prémisse vainement alléguée au premier moyen de l'inexistence d'un climat général de violence au Soudan, le moyen est irrecevable.

Dans la mesure où il revient à soutenir que le demandeur ne serait tenu à un examen du risque invoqué par un étranger de subir des traitements contraires à l'article 3 de la Convention que lorsque celui-ci a introduit une demande d'asile, le moyen manque en droit. » 4

17. Wat betreft het feit dat het CGVS reeds het risico van schending van artikel 3 EVRM in de beslissing van niet-inoverwegingname van verzoekster meervoudige asielaanvraag zou hebben onderzocht, stelt verzoekster dat deze stelling van het CGVS werd aangevochten in een verzoekschrift hangende voor uw Raad.

De Belgische staat mag niet schuilen achter een beslissing van het CGVS die in wezen de marteling geleden door verzoekster niet in twijfel stelt, maar enkel haar algemene geloofwaardigheid. Zulke - bestreden - beslissing mag de Belgische staat van haar verplichtingen dienaangaande dus niet ontnemen.

18. Wat betreft uiteindelijk het feit dat verzoekster geen procedure 9ter zou hebben ingediend, is dit argument volstrekt irrelevant.

De aan- of afwezigheid van de indiening van zulke procedure door verzoekster heeft immers helemaal geen invloed op de plicht van verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing alle relevante elementen van het dossier in acht te nemen.

In casu betwist verwerende partij zelfs niet dat dit niet is gebeurd, maar kaatst ze de bal naar verzoekster toe omdat zij geen procedure 9 ter heeft ingediend."

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het initiële middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel verwijst verzoekster naar haar gezondheidssituatie en haalt de schending aan van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing niet alle elementen van het dossier in rekening zou nemen. Zij verwijst naar haar zware post-traumatische stresstoornis.

In het tweede middel verwijst zij naar het door haar geleden gendergerelateerd geweld. Zij haat de schending aan van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 61 van het Verdrag van Istanbul.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing de gendergerelateerde aspecten niet in aanmerking neemt.

Beide middelen zullen gezamenlijk behandeld worden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de CGVS op 31.01.2018 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.

Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.(...)”

Artikel 75 van het van het KB van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“§ 1. Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. § 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van (bijlage 13quinquies) betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Uit die bepalingen blijkt dat het feit dat de termijn voor het indienen van een beroep tegen een beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire bescherming nog loopt, niet in de weg staat dat het attest van immatriculatie zoals afgeleverd bij het indienen van de asielaanvraag wordt ingetrokken en een bevel om het grondgebied te verlaten, onder het model overeenkomstig bijlage 13quinquies, wordt afgegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris is in tegendeel bij gebonden bevoegdheid gehouden hiertoe over te gaan, indien de vreemdeling tevens onregelmatig in het Rijk verblijft, en dit “onverminderd” de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 39/70 van die wet blijkt dat de rechten van de asielzoeker worden gewaarborgd door het feit dat dit terugkeerbesluit niet kan worden uitgevoerd tijdens de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de CGVS, noch tijdens de behandeling van dit beroep.

Bovendien is het Bestuur, op grond van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, ertoe gehouden om onverwijld tot een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verleend in de bestreden beslissing over te gaan, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de CGVS verwerpt, en verzoekster onregelmatig in het Rijk verblijft.

In casu is er geenszins sprake van een bevel waaraan een gedwongen tenuitvoerlegging reeds zou zijn gekoppeld.

In het arrest nr. 89/2012 van 11.06.2015 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond artikel 52/3 Vreemdelingenwet niet over enige appreciatiebevoegdheid beschikt indien hij vaststelt dat aan de vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd/ zijn asielaanvraag niet in overweging werd genomen én de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft.

In casu werd expliciet gemotiveerd in de bestreden beslissing dat de CGVS op 31.01.2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag heeft genomen.

Uit de richtlijn 2008/115/EG kan niet worden afgeleid als zou het loutere lopen van de wettelijke termijn voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de CGVS, de gemachtigde van de

staatssecretaris ervan weerhouden het onregelmatig verblijf van de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van die beslissing, vast te stellen.

Waar verzoekster stelt dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van de zaak en verwijst naar het gendergerelateerd in haar land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat de CGVS wel degelijk een onderzoek deed naar de schending van artikel 3 EVRM en dat de beslissing van de CGVS de thans bestreden beslissing voorafgaat.

De bestreden beslissing heeft geen gedwongen verwijdering tot gevolg naar het herkomstland, doch gebiedt verzoeker het Schengengrondgebied te verlaten. Zij wordt geenszins gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst, waardoor zij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maakt.

Waar zij verwijst naar haar gezondheidstoestand, blijkt niet uit het administratief dossier dat zij gebruik gemaakt zou hebben van de daartoe geëigende procedure.

Beide middelen zijn ongegrond.”

3.3. De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 219 732 van de Raad van 12 april 2019 werd de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 12 februari 2018 tot weigering inoverwegingname van het verzoek tot internationale bescherming van 9 oktober 2017 vernietigd. Aangezien de bestreden beslissing haar grondslag vindt in de beslissing van de Commissaris-generaal d.d. 12 februari 2018, is het voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer alsook voor de rechtszekerheid aangewezen de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te halen en te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 20 februari 2018 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU